

# **По той бік пам'яті : роман**

Циганчук Ксенія

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — [nashaknyga.com.ua](http://nashaknyga.com.ua)

### Дохристиянські часи

Колись давно, навіть не пам'ятаю, коли це було, жили собі дід і баба. У злагоді жили, любили одне одного та поважали. Одна біда — не дала їм доля діточок. Уже й не сподівались, аж неочікувано привела баба у світ маленьких хлопчика та дівчинку — Івасика й Оленку.

Радості старих не було меж. Росли діти не щоднини, а щогодини. Та й такі вже гарні й розумні підросли — очей не відвести. Хіба в Івасика велика родима плямка на підборідді, але й вона не псувала краси — на диво, навіть личила. Одне слово, і брат, і сестричка — батькам на втіху.

Та недовго тривало щастя. Не минуло ще Івасику та Оленці тринадцяти, як померла бабця. Поховали її біля величного тисячолітнього дуба, що пустив коріння мало не під хату. Довго тужив дід, а потім узяв та й знову одружився. Бо як у хаті без жінки? Та й діточок хтось має пильнувати.

І все б, може, і нічого, але мачуха лихою виявилася. Не злюбила пасинка і падчерку. У всьому вони видавалися кращими: Оленка готує та пряде ліпше, ніж її донька. Івасик усю важку роботу виконує набагато швидше й краще, ніж її син. І сусіди чомусь їх більше люблять. А як же не любити, коли вони добрі й усім допомагають? Не те що її двійко ледацюг.

Заздрісно стало жінці, й надумала вона позбутися Івасика та Оленки. І дня не минало, аби не скаржилася на них чоловікові. Буцімто їдять забагато й нічого не роблять. Усе, що Івасик та Оленка приготують, або зіпсує, або видасть за працю власних дітей. А одного дня наказала відвести їх до лісу й там залишити. Мовляв, який із них зиск?

Не хотів дід цього, все відкладав, але ж коли жінка напосаде, хіба відкараскаєшся? Вмовив тільки Оленку залишити — свою улюбленицю. Пообіцяв, що навчиться дівчинка краще працювати й

у господарстві нарешті згодиться. Навіщо виганяти? Того ж вечора натягнув на себе кожуха, дав Івасикові сухарів та відвіз його до лісу. Буцімто для того, щоби допоміг йому дрова рубати. Завіз хлопчину далеко-далеко, наказав почекати на галявині, поки піде нагострити сокиру, а сам узяв та й поїхав додому.

Чекав Івасик батька, гукав, але так і не дочекався й не догукався. А поки чекав і гукав, споночило в лісі — хоч ув око стрель. Злякався малий, та що робити? Треба шукати, де заночувати, бо ж звірі грізні спіймають і з'їдять. Пішов, куди очі дивляться.

Довго йшов чи недовго, уже від страху й втоми не тямив. Нарешті бачить: стоїть хатиночка старенька, на курячих лапках, до нього стіною, а до лісу входом. Ані вікон, ані дверей не видно. Довкола шкіра й кістки людські розкидані. На огорожі мертві голови нахромлені, кров'ю стікають.

— Хатинко, хатинко! Повернися до мене входом, а до лісу стіною! — наказав тремтячим голосом.

Щойно це вимовив, як усе в лісі задрижало, блискавка осяяла все довкола, грім ударив.

Очі мертвих голів на огорожі засвітились і люто вп'ялись у нього.

Хатинка заворушилася.

Од страху затремтів Івасик усім тілом. Ледве втримався, щоби не кинутися навтьоки. А тим часом курячі лапки ожили, і хатинка повільно повернулася до нього. Двері та вікна з рипінням відчинилися.

Ніби запрошуючи увійти.

...

Далі — у повній книжці «По той бік пам'яті : роман».

nashaknyga.com.ua